

betrakter Statistikken, at i de 7 Aar, hvor de Radikale med Tilslutning af Socialdemokraterne regerede, i disse 7 vanskelige Aar, da der i den største Del af Tiden herskede Krigstilstand, og da Forholdene var meget vanskelige i det hele, og hvor man fra alle Sider beskyldte Regeringen for at overøse Landet med overflødige Forskrifter og drukne det i Love, i disse 7 Aar var det gennemsnitlige Sideantal i Lovtidende 1491, men neppe er den nuværende Regering, der skulde frelse Landet ogsaa fra alt dette Papirmageri, kommet til, før Sideantallet stiger, saaledes at det nu gennemsnitlig er 2178 Sider. Jeg antager, at disse Tal er rigtige, og at det højtaerede Ministerium ikke af sin Interesse for at faa Sideantallet begrænset har overdrevet, hvad det selv har præsteret. Jeg er altsaa fuldstændig klar over Nødvendigheden af at begrænse dette Ministeriums Lyst til at fylde Lovtidenden, og jeg er i høj Grad paa mit Partis Vegne glad ved, at dette Initiativ er udgaaet fra Ministeriet selv, at det har set, at det ikke kan blive ved at gaa paa den Maade. Af samme Grund er vi altsaa Tilhængere af Hovedindholdet af dette Lovforslag.

Der er kun et Punkt, hvor jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger. Det er jo i 2det Stykke af § 1 bestemt, at visse Grupper af de ministerielle Anordninger ikke behøver at indføres i Lovtidende, men kan bekendtgøres overensstemmende med de Forskrifter, som meddeles af vedkommende Minister. Dette gælder i Særdeleshed en Række Vedtægter, Regulatorer og lignende, som nu optages i Lovtidendes Afdeling B., og som særlig vedrører kommunale Forhold, i første Række Sundhedsvedtægter. Herom hedder det i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det i en Række af Tilfælde, saaledes navnlig, hvor det drejer sig om Sundhedsvedtægter for enkelte Kommuner, vil være naturligt, at Trykningen sker paa Bekostning af den Kommune, som Udfærdigelsen vedrører. Derfor skulde Ministeren tillige kunne bestemme, at Udfærdigelsen skal ske paa denne interesserede Kommunes Bekostning. Jeg forstaar ikke rigtig dette Standpunkt. Det forekommer mig, at der kan tages eet af to Standpunkter: enten er disse Bekendtgørelser af almindelig Interesse, af Interesse for en større Kreds i hvert Fald, og i saa Fald bør de trykkes og bør da trykkes for Statens Regning; eller de er ikke af denne almindelige Interesse, og saa bør de kun trykkes, for saa vidt vedkommende Kommune sætter særlig Pris

paa det og selv vil betale Udgifterne. Denne Udvej, at Ministeren kan bestemme, at de skal trykkes, og samtidig kan bestemme, at den Kommune, der er imod at have Udgifter i den Anledning og ikke finder, der er Grund til at ulejlige Offentligheden med sin Sundhedsvedtægt, alligevel skal betale Udfærdigelsen, forekommer mig ikke tiltalende eller rimelig og heller ikke retfærdig overfor Kommunerne. Jeg maa derfor tilstaa, at Lovforslaget tiltaler os absolut ikke paa dette Punkt.

Endelig har jeg ikke før set en Lov, som ikke træder i Kraft til et eller andet bestemt Tidspunkt. Der staar i § 2: „Denne Lov træder i Kraft den“ og ikke mere. Jeg tror, det bliver nødvendigt at stille Ændringsforslag til § 2. Jeg ved ikke, om det er rettet, men det er ikke gjort i det Forslag, paa Grundlag af hvilket jeg maa optræde som Ordfører.

Sluttelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger om Ministerialtidende, som ogsaa er nævnt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det er rosværdigt, at Ministeriet har søgt at begrænse Udgifterne ved Udgivelsen af Ministerialtidende dels ved, at en hel Del Beretninger og lignende, der ikke har almindelig Interesse, ikke medtages, dels ved, at Legatfundatser udelades, som det er anført i Bemærkningerne. Paa den anden Side maa jeg sige, at Ministerialtidende, set fra et administrativt, kommunalt eller almindelig juridisk Synspunkt, i mange Aar har lidt af kronisk Tæring. Det er færre og færre Afgørelser af Interesse, Ministeriet lader trykke deri. Det finder jeg paa den anden Side ikke heldigt, thi samtidig med, at vi faar — jeg tager eksempelvis det Omraade, hvor jeg er bedst kendt — en social Lovgivning, mere og mere udviklet, mere og mere vanskelig at forstaa og praktisere for Administrationen, kommer der mindre og mindre Vejledning gennem de Skrivelser, der optrykkes i Ministerialtidende. Jeg synes, at Sparsommeligheden her har givet sig et uheldigt Udtryk. Det forekommer mig, at Ministerialtidende burde være saaledes indrettet, at den optog alt, hvad der havde særlig Interesse, specielt for den lokale Administration. I saa Henseende mangler der meget. Dertil kommer, at der er et Omraade, hvor man ikke kan nøjes med Ministerialtidende. Saa vidt jeg ved, udgives der en udførlig Tidende populært kaldet „Gejstlig Reskriptsamling“ — jeg tror, den hedder „Love og Ekspeditioner vedrørende Kirke- og Undervisningsvæsenet“ —, der